

ภาษาเขมรในภาษาไทย

นำเสนอเมื่อ : 28 ส.ค. 2552

ข้อสังเกตคำที่มาจากภาษาเขมร

1. มักสะกดด้วยพยัญชนะ จ ฉ ฎ ฏ ร ล ส เช่น

เผด็จ	เสด็จ	เสร็จ	โสรจสรจ	ตรวจ	ผจญ
ผจญ	เจริญ	เผชิญ	บำเพ็ญ	ตระการ	สระ
ระเมียร	เมล	ก้านัล	ตำบล	ตรัส	กบาล
กั๊ววน	ควาญ	ทูล	<u>**เดิน**</u>	<u>**เขิง**</u>	

2. เป็นศัพท์พยางค์เดียวที่ต้องแปลความหมาย

แข	เพ็ญ	ศอ	เรียม	เนา	ดล
ไค	ศก	เมล	จาร	ทูล	แด
ควร	จง	จอง	อวย	แมก	เสะ
มาศ	ทอ (ดำ)	กาจ	เฉอ		

3. เป็นศัพท์ที่ใช้พยัญชนะควบกล้ำ อักษรนำ

สนาม	ไผท	ขนง	ผอบ	สนุก	ไถง
แกง	เขนย	เสด็จ	พนม	ขนน	มนิมนา
แสดง	สไบ	สบง	ชไม	ฉนวน	เจเนียน
พเยี้ย	ขมั่ง	ถนน	ฉนวน	เขม่า	ขจี
ขยอก	แสวง	เสนง	ฉบัง	เจลียง	สตั๊บ
สนับเพลา	โขมด	ฉลอง	สตั๊	โฉนด	ฉเวียน
ฉลา	สลา	เสนียด	ฉบั๊	สั้ง	ทรวง
กราบ	ทรง	กรั๊ว	ตรง	ตระโมจ	โปรด
ตะโบม	เพลิง	ประนม	กระยา	ประดัจ	ผลาญ
ขลาด	ขลั้ง	เสนง	โชน	เขลา	ผกา

ประกายพริก ขมอง ฉนำ ไพร์ ไซล

4. มักแผลงคำได้ เช่น

แผลง ข เป็น กระ

ขจาย - กระจาย	ขจอก - กระจอก	แชส - กระแส
ขทง - กระทง	ขดาน - กระดาน	ขจัด - กระจัด
ขม่อม - กระหม่อม	ขโดง - กระโดง	เขทย - กระเทย

แผลง ผ เป็น ประ- บรร

ผจง - ประจง, บรรจง	ผจบ - ประจบ, บรรจบ
ผทม - ประทม, บรรทม	ผสาน - ประสาน, บรรสาน
ผสม - ประสม, บรรสม	ผองค์ - ประองค์, บรรองค์
ผเชิญ - ประเชิญ	ผดุง - ประดุง
ผลาญ - ผลาญ, ประลาญ	ผแก - แผน
ผทับ - ประทับ	ผเติม - ประเติม
ผชุม - ประชุม	ผจาน - ประจาน
ผเดียง - ประเดียง	ผกาย - ประกาย

แผลงเป็น บัง บำ บัน

บัง	บำ	บัน
ผเชิญ - บังเชิญ	บวง - บำบวง	เหิน - บันเหิน
ควร - บังควร	เพ็ญ - บำเพ็ญ	เดิน - บันเดิน
คม - บังคม	ปราบ - บำปราบ	ลือ - บันลือ
เกิด - บังเกิด	เปรอ - บำเปรอ	โดย - บันโดย
คับ - บังคับ	บัด - บำบัด	ตาล - บันตาล
ปราศ - บำปราศ	ปรุง - บำรุง	

แผลงเป็น -ป

เกตา - กำเตา	ขล้ง - กำล้ง	จง - จำง
แหง - กำแหง	ท้ง - กำมรงค์	เถกิง - ดำเกิง
ดกล - ดำกล	อาจ - อำนาจ	เถลิง - ดำเลิง

ขจร	-	กำจร	สรวล	-	สำรวล	เสวย	-	สังเวย
ถวาย	-	ตั้งวาย	ฉั่น	-	จั้งหัน	กราบ	-	กำราบ
เสร็จ	-	สำเร็จ	ตรัส	-	ตำรัส	ตรี	-	ตำริ
ตรวจ	-	ตำรวจ	ตรง	-	ตำรง	ตรีบ	-	ตำรับ
ติ	-	ตำหนิ	ชาญ	-	ชำนาญ	พัก	-	พำนัก
ทลาย	-	ท่าลาย	เทียบ	-	ท่าเนียบ	ทูล	-	ท่าทูล